

PŘÍBĚH PRVNÍ

Nejlepší přátelé

Gótaró Čiba své dceři dvaadvacet let lhal.

I Dostojevský tvrdil, že není v životě nic těžšího, než mluvit vždy pravdu. Důvody, proč lidé lžou, bývají různé. Může to být proto, aby se ukázali v lepším světle, nebo aby svůj protějšek oklamali. Lež může dotyčného zranit, ale může mu naopak i pomoci. Často však lidé svých lží později litují.

Své lži litoval i Gótaró. Už dobrou půlhodinu přešlapoval před kavárnou, ve které se lze vrátit do minulosti, přemýšlel o té lži a mumlal si pro sebe, že to přece neudělal schválně, a podobné výmluvy.

Kavárna se nachází v centru Tokia, jen několik minut chůze od stanice Džinbóčó. Její malý vývěsní štít s nápisem Funiculi funicula na vás vykoukne v úzké postranní uličce mezi řadou kancelářských budov. Kavárna je v suterénu, a tak ne- být vývěsního štítu, nikdo by si jí nejspíš ani nevšiml.

Gótaró sešel po schodech a zastavil se přede dveřmi zdo- benými vyřezávanými ornamenty. Něco si sám pro sebe zamumlal, pak zavrtěl hlavou, otočil se a chtěl odejít, ale v po- lovině schodů se zamyšleně zastavil. Chvilí chodil sem a tam.

„Co kdybyste nejdřív vešel dovnitř a teprve pak si dělal sta- rosti?“ ozvalo se najednou za ním. Polekaně se otočil a spatřil

ženu menší postavy. Měla na sobě bílou košili, černou vestu a someliérskou zástěru. Gótaróovi bylo hned jasné, že ta žena v kavárně pracuje.

„No, víte...“ nevěděl, co na to říct.

Žena kolem něho proklouzla, seběhla schody a zmizela uvnitř kavárny.

Cink-cink

Zvuk kravského zvonce ještě chvíli dozníval. Žena ho pozvala dál, ale nijak zvlášť na něho nenaléhala. Bylo to jako svěží vánek. Gótaró měl zvláštní pocit, jako by mu viděla až do duše.

Chodil nerozhodně nahoru a dolů, protože nebyl přesvědčený o tom, že se skutečně jedná o „kavárnu, ve které se lze vrátit do minulosti“. Pokud by ta informace, kterou se dozvěděl od svého starého přítele, byla smyšlená, tak by se jen ztrapnil, kdyby jí uvěřil a do kavárny vešel.

Avšak i když bude prozatím předpokládat, že se ta informace zakládá na pravdě, platí prý pro návrat do minulosti několik nepříjemných pravidel.

Jedno z nich říká, že ať se člověk snaží při návratu do minulosti sebevíc, přítomnost stejně nezmění. Když toto pravidlo slyšel poprvé, udiveně si pomyslel, jestli se vůbec najde někdo, kdo by o návrat do minulosti stál. A ten samý Gótaró teď přešlapoval před kavárnou a chtěl se i přesto do minulosti vrátit. Nicméně neměl důvod si myslet, že ta žena o jeho dilematu ví. I když pokud by nic netušila, neřekla by spíše něco jako *Jdete k nám do kavárny?*

Ona však řekla: „Co kdybyste nejdřív vešel dovnitř a teprve pak si dělal starosti?“ To je možné chápat tak, že se do minulosti vrátit lze a že by o tom, zda se o to pokusit či nepokusit, měl přemýšlet až v kavárně. Gótaróovi vrtalo v hlavě, jak je možné, že ta žena zná důvod jeho návštěvy, ale byl v tom i záblesk naděje. Ta nenucená poznámka mu pomohla

se rozhodnout. Než si uvědomil, co dělá, vztáhl ruku po kouli na dveřích a silně za ni zatáhl.

Cink-cink

Gótaró vkročil do kavárny, ve které se lze vrátit do minulosti.

Gótaróovi Čibovi bylo jednapadesát let. Snad proto, že na střední škole i na univerzitě hrál ragby, měl statnou postavu a ještě i dnes nosil oblek velikosti XL. Žil společně se svou dcerou Harukou, které bude letos třiadvacet a kterou vychovával sám. Řekl jí, že matka onemocněla a zemřela, když ona byla ještě malá. Ve městě Hačiódži, jež je součástí tokijské metropole, provozoval malou restauraci Kamija a Haruka mu v ní pomáhala.

Když člověk vejde dřevěnými, dvoumetrovými dveřmi dovnitř, neocitne se hned v prostoru kavárny, ale ve vstupní chodbě s hliněnou podlahou. Proti dveřím je toaleta a uprostřed stěny vpravo je vidět vchod do kavárny.

Když Gótaró vstoupil do místnosti, jeho oči se setkaly s pohledem ženy sedící u barového pultu.

„Kazu, zlatíčko, máš hosta,“ okamžitě zavolala směrem k zadní místnosti.

Vedle ženy stál chlapec, který zřejmě chodil na základní školu, a u nejbzdálenějšího stolu seděla žena v bílých šatech s krátkými rukávy. Měla světlou pleť a působila nenápadným dojmem. Tiše si četla knížku.

„Slečna, která tady obsluhuje, byla nakoupit suroviny a teď se zrovna vrátila, tak se tu klidně posadte a chvílku počkejte,“ promluvila k němu žena u barového pultu. Chovala se ke Gótaróovi důvěrně, ačkoli ho viděla poprvé v životě. Asi byla v této kavárně pravidelnou zákaznicí.

Gótaró nic nenamítal, jen jí poděkoval kývnutím hlavy. Žena na něho upřela pohled, kterým dávala najevo, že se jí ohledně této kavárny může zeptat úplně na cokoli. To ho trochu znepokojilo, ale předstíral, že si toho nevšiml. Posadil se ke stolu nejbližze vchodu a rozhlédl se po místnosti.

Na stěně visely obrovské starožitné hodiny, které sahaly od stropu až k podlaze. Strop křížily přírodní dřevěné trámy a mezi nimi se pomalu otáčely dřevěné lopatky stropního ventilátoru. Hliněné zdi měly jemný odstín barvy sójové mouky a byly poseté matnými skvrnami, které se na nich během dlouhé doby vytvořily. Kavárna je v suterénu, takže nemá žádná okna. V interiéru, který osvětlují pouze stíněná svítidla visící ze stropu, je přítmí a má sépiový nádech.

„Vítejte.“

Ze zadní místnosti vyšla žena, která ho předtím oslovila, a postavila před něj sklenici vody. Jmenovala se Kazu Tokita. Polodlouhé vlasy měla stažené do gumičky a byla oblečená v bílé košili s černým motýlkem, vestě a someliérské zástěře. Kazu pracovala v kavárně Funiculi funicula jako servírka. Měla pěkný obličej se světlou pletí a mandlovýma očima, ale neměla žádné zvláštní rysy. Byl to obličej, na který když se podíváte a pak zavřete oči, tak si ho brzy nedokážete vybavit. Byla zkrátka nenápadná. Letos jí bude devětadvacet.

„Ehm, tady, no, to...“ Gótaró byl zmatený, protože se chtěl vrátit do minulosti, ale nevěděl, jak na to.

Kazu, která ho přitom klidně pozorovala, se k němu otočila zády a zeptala se: „Do které doby v minulosti se chcete vrátit?“

Z kuchyně se ozvalo slabé klokotání kávy připravované v kávovém sifonu.

Jak jsem si myslel, tahle servírka mi čte myšlenky...

Vůně kávy, která slabě zavanula místností, v něm vyvolala živé vzpomínky na *ten* den.

Právě před touto kavárnou se Gótaró po sedmi letech znovu setkal s Šúičim Kamijou. Na univerzitě spolu hráli za stejný ragbyový tým.

V té době zkrachovala firma Gótaróova známého, v níž byl spoluručitelem. Gótaróovi zabavili veškerý majetek, přišel i o střechu nad hlavou a ocitl se na ulici, úplně bez prostředků. Měl špinavé oblečení a hrozně páchl. Šúiči se ale nad jeho stavem nijak nepohoršoval a měl z jejich náhodného shledání radost. Pozval Gótaróa do kavárny, vyslechl jeho příběh a po chvíli řekl: „Měl bys pracovat u mě.“

Po absolvování univerzity nastoupil Šúiči díky svému talentu do ragbyového týmu jedné ósacké společnosti, ale ani ne po roce musel své sportovní kariéry kvůli zranění zanechat a začal pracovat v podniku, který patřil do řetězce restaurací, v nichž připravují západní kuchyni. Šúiči měl neskutečně optimistickou povahu a své obtíže přijal jako příležitost. Pracoval za dva, nebo spíše za tři, a dotáhl to až na oblastního manažera sedmi provozoven. Když se ale oženil, rozhodl se osamostatnit a společně s manželkou si otevřeli malou restauraci. Tvrdil, že se jim daří a že by potřebovali někoho dalšího. „Kdybys to vzal, tak by to pomohlo i mně.“

Gótaróovi, který byl už ze své bídy vyčerpaný tak, že dokonce ztratil vůli žít, zvlhly oči vděkem a slabě přikývl.

„Dobrá, tak já to teda беру.“

Šúiči s hlučným bouchnutím energicky vyskočil ze židle.

„Ukážu ti svou dceru,“ řekl a usmál se od ucha k uchu.

Gótaró byl zatím stále svobodný, a tak ho dost překvapilo, že Šúiči má dítě.

„Dceru?“ zeptal se s vykulenýma očima.

„Jo, zrovna se narodila. Je fakt roztomilá...“ Asi měl z Gótaróovy reakce radost, a tak najednou popadl účet a svižně zamířil k pokladně.